

Neberte titulek doslova, je složen z názvů kapel a desek, o kterých bude řeč. Na podzim jsem konstatoval, že musím splatit dluhy, které mám v recenzní oblasti, a tak se mi tato trojice sešla na stole a poté i v kompu.

Yantar natočil desku **Moje noci** a přináší na ní sebevědomý folkrock, s plným a barevným zvukem a texty přesahujícími běžný rámec žánru. Hned úvodní

Ptáci

ve vás evokují kanadské rockové kapely osmdesátých let v tom nejlepším slova smyslu. Také je tato pecka zcela správně na začátku desky, otevírá ji a vzbuzuje chuť na další písničky. Hned vzápětí se jízda trochu zklidňuje, aranže se podřídí textu a připadáte si i při poslechu jako

Karbaník

, o němž píseň je. Třetí

Cikánské housle

se snaží navodit atmosféru cikánské romantiky, ale současně nevybočit ze soundu kapely – a výsledek je spíše taková nesmělá syntéza popu a folklóru. Ve stejném duchu se nese i

Poklad

– spíše oddechovka pro posluchače, aby si o to více vychutnal titulní

Moje noci

. A opět se dostavuje reminiscence, tentokrát na artrockové kapely sedmdesátých let. Příjemné. Zpěvačka podává jeden ze svých vrcholných výkonů. Následující

Uvařit jed

příjemně kontrastuje odlehčenou atmosférou. A přichází další kontrast – tentokrát zcela nekompromisní rockový nářez

Prásk

s katastrofickým textem. Ve skladbě

Už vím

se kapela vrací k popovému zvuku. Delirium opět vyvolává reminiscence – tentokrát na tancovačkové rockové kapely současnosti, což je druhý slabší bod desky po

Cikánských houslích

. Závěrečné tři skladby -

Malá ranní, Co se vleče

a

Čas

- jsou už spíše na celkové dokreslení či potvrzení možností kapely.

Malá ranní

trošku vybízí hledat v předchozích skladbách inspiraci,

Co se vleče

překvapí spíše textem. Závěrečný pomalý

Čas

pak atmosféru celé desky pěkně podtrhne a uloží. Ano, k desce se budete rádi vracet. Jako já.{desky 1314}Skupina

Za trest

se účastnila i Soutěže o titul talent Countryradia a natočila CD

...o pár kroků dál

. Díky instrumentaci se kapela pohybuje mezi folkem, country i bluegrassem. Už první písnička *Sedm*

vám to potvrdí změnami tempa i melodie a citací dalších hudebních stylů v textu. V dalších skladbách si uvědomíte písňotvornou sílu houslí a banja pro písničky skupiny, a také intenzitu textů, psaných zjevně vždy pod prvními dojmy ze situací. Typické je hned druhé

Krušné ráno

. Samozřejmě, že na desce existují i oddechové okamžiky

(*Bárka, V tvých dlaních*)

, či dokonce místa mírně rozpačitá

(*Navždy, Duch tance*)

, naopak najdeme skladby s autentickou a korespondující atmosférou v hudbě i textu (

Šafránová

nebo

Za obzor

či melodramatický

Mariáš

). Svítání je rozhlasovým hitem, to se nedá nic dělat – i když možná právě proto, že to byla soutěžní píseň, zněla často a posluchač si ji osvojil. Opakování je tedy nejen matka moudrosti, ale i otec hitu. A dalším hitem z desky by se mohl stát i

Pes baskervilský

– vtipná skladba melodicky, instrumentačně i textově, škoda některých obrácených přízvuků.

Na pódiu je jistě hrána i s větším drivem. Desku uzavírá folklorem (čardášem) inspirovaná skladba

Srdce moje

, která ukáže, že skupina umí vykročit i ze svého obvyklého rámce. Řekl bych, přídávková písnička na koncertech. I tato kapela tedy předvede pestrou škálu výrazových možností a současně zůstává pevně ukotvena ve svém žánru. {desky 1455} Nu, a do třetice tu mám skupinu

Nevermore & Kosmonaut

s CD

Mezi planetami

. Z téhle trojice má asi nejmodernější sound, úspornou instrumentací je podtrženo i textové sdělení.

Michal Šimíček

, autor většiny skladeb a výhradní zpěvák, umí svá hudební a textová sdělení podtrhnout svým výrazem a je na desce mužem (nejméně) pěti poloh a výrazů. Působivější je muzika tam, kde je tišší a „intimnější“ – například

Ponorka

. Současně v ní jsou i nejhezčí textové obrazy. Pokud se ale ztišení přežene, posluchač se ohlíží po přístroji, zda ještě hraje – to platí hned o následující skladbě, byť jen velmi kratičké – *Ostrov (I)*

. Další výrazná poloha na desce je „naléhavost sdělení“. V této oblasti je asi nejsilnější

Vůně papriky

. Hodně písniček vás vtáhne do své atmosféry a třeba

Napsal uživatel Miloš Keller
Pondělí, 31 Říjen 2016 22:22

Hořící platany

vysloveně pocítíte, jak kdybyste stáli u nich. V ní má své nezastupitelné místo i několik meziher. Poslední klidná hladina zpočátku vyvolává obavy, že začne nudit, ale po úvodních sekundách (které vám ale mohou připadnout jako minuty) je ostrý střih a musíte se přeorientovat z usínání do živelné, trochu těkající polohy – prostě poslední klidná hladina vám zmizí. Je ale také pravda, že v některých písních budete marně hledat nějaký výrazný záchytný bod – to platí třeba o

Bleděmodrém městě

, takové jsou i

Polární kruhy v obilí

či titulní

Mezi planetami

. To je jen slabý odvar ostatních skladeb. Navíc mám pocit, že tu bleděmodrost městu už někdo přisoudil dřív. Prostě jako kdyby ke konci desky trochu docházela fantazie. Konec ale dojem napraví –

Propil jsem slunce

je jasná, živá písnička, která vám vrátí dobrý pocit z první poloviny desky.

Ostrov (II)

vám připomene

Ponorku

a pak přichází dynamická

O duši

, začínající ale velmi opatrným rozjezdem. Závěrečná

Elektrická bouře

jakoby naznačuje, že ještě všechny polohy vyčerpány nejsou a že bychom mohli zabrousit (třeba na další desce) i k novoromantismu (pamatujete Visage?). Jakkoliv asi už desku máte naposlouchánu, a že píšu trochu pozdě, asi se shodneme v tom, že jste ji neodložili po prvním poslechu.{desky 1313}